

[Aase Olesen]

det kun er sager af principiel betydning; man strammer yderligere til.

Det er det, jeg har efterlyst nogle argumenter fra ministeren for at man gør. Jeg kan meget vel komme til at acceptere ministerens forklaringer, men vi har ikke fået dem her ved førstebehandling. Det betyder altså, at vi nu må gå i Skatteudvalget, og så må vi punkt for punkt høre ministerens argumentation.

Jeg spurgte, om vi kunne regne med, at ministeren nu ville sende forslaget ud til høring. Det ved jeg ikke om jeg fik svar på, ellers beklager jeg, hvis jeg overhørte det, men det håber jeg vi kan, for der må være andre end embedsmænd, der har en mening om dette her.

Jeg vil gerne give ministeren ret i, at styrkelse af retssikkerheden er en stor og vanskelig og kompliceret opgave, og hvis man taber en enkelt maske i strikkesøjet, så kan det godt gå hen og ødelægge hele strikkesøjet. Det er altså ikke så let bare at ændre én ting og så tro, at man får en større retssikkerhed.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Jens Thoft så i mine bemærkninger om en styrkelse af det juridiske element i Landskatteretten en antydning af, at nu skulle det folkelige element svækkes. De to ting hænger jo ikke sammen. Jeg har ikke talt om en svækkelse af det folkelige element. Jeg har oven i købet den holdning, at der bør ske en styrkelse af det folkelige element i lignings- og klagesystemet. En interessant diskussion er f.eks., hvorledes de folkevalgte i ligningskommissionerne kan styrkes i deres arbejde. Så der er mange flader at diskutere det på, men at styrke det juridiske element i Landsskatteretten udelukker ikke samtidig initiativer med henblik på at styrke det folkelige element i lignings- og klagesystemet. Det er bestemt ikke gensidigt udelukkende elementer.

Nu har debatten, senest ved fru Pia Gjellerups indlæg, men tidligere også ved hr. Jens Thoft, i hovedsagen drejet sig om den situation, at det er skatteministeren, der står over for at skulle beslutte at anke en sag. Men man kunne også vende det den anden vej rundt, for vi har faktisk i den nyere politiske historie et eksempel på, at en skatteminister besluttede at hæve en anke, hvor det altså var den helt modsatte problemstilling, som i øvrigt pludselig påkaldte sig en voldsom politisk interesse og kom i folketingsalen.

Det var en Østre Landsrets-dom, der faldt i juni 1982, hvor en skatteyder fik medhold i, at udgifter til advokat- og revisorbidand i skattesager, der føres for domstolene, kunne fradrages ved indkomstopgørelsen. Den afgørelse, som altså ændrede det, der dengang var gældende praksis, blev anket til Højesteret. Det var på et tidspunkt, hvor hr. Lykketoft var skatteminister. Efter regeringsændringen i 1982 besluttede den nye skatteminister at hæve anken, fordi afgørelsen af den nye regering blev anset for at være af afgørende betydning for retssikkerheden på skatteområdet, og så husker de fleste nok, hvilken debat det afstedkom her i folketingsalen. Det er vel netop en sag, der tydeligt illustrerer min frygt for, at en sådan beslutning om at anke eller ikke anke tabte skattesager bliver gjort til genstand for politisering til skade for skatteydernes retssikkerhed. Og det er baggrunden for at henlægge disse overvejelser til et nævn.

Må jeg så til fru Aase Olesen til sidst blot sige, at der var da mange spørgsmål, som det kunne være interessant at gå ind i, men som jeg ikke synes den tidsmæssige ramme tillader. Lad os endelig vende tilbage til det underudvalgsarbejdet.

Men når nu fru Aase Olesen nævner risikoen for hovsalovgivning i Folketinget, fordi der indføres en appelbegrænsning, så tør jeg nok sige, at jeg for mit vedkommende synes, at den praksis, vi har haft indtil nu, hvor der altså har været en mulighed for Skatteministeriet til at indbringe tabte skattesager for domstolene, ikke har afskåret Folketinget – i hvert fald ikke i praksis har udelukket – at Folketinget iværksatte det, som jeg har syntes var en hovsalovgivning.

Det vil undertiden være nødvendigt for Folketinget at gribe til lovgivning for at klargøre uklare bestemmelser – nogle vil så kalde det hovsalovgivning – men nogle gange kan det være nødvendigt at gøre det hurtigt for at få en afklaring.

Det beror selvfølgelig på – ja, næsten på tro, om man forventer, at en appelbegrænsning vil føre til flere tilfælde af det. Nu har vi alle sammen været enige om, at det her i antal trods alt ikke drejer sig om så forfærdelig mange skattesager. Derfor er risikoen for, at det fører til et forfærdelig stort antal tilfælde af pludselige lovindgreb, vel heller ikke særlig stor. Det er